

Liviu Ioan Stoiciu

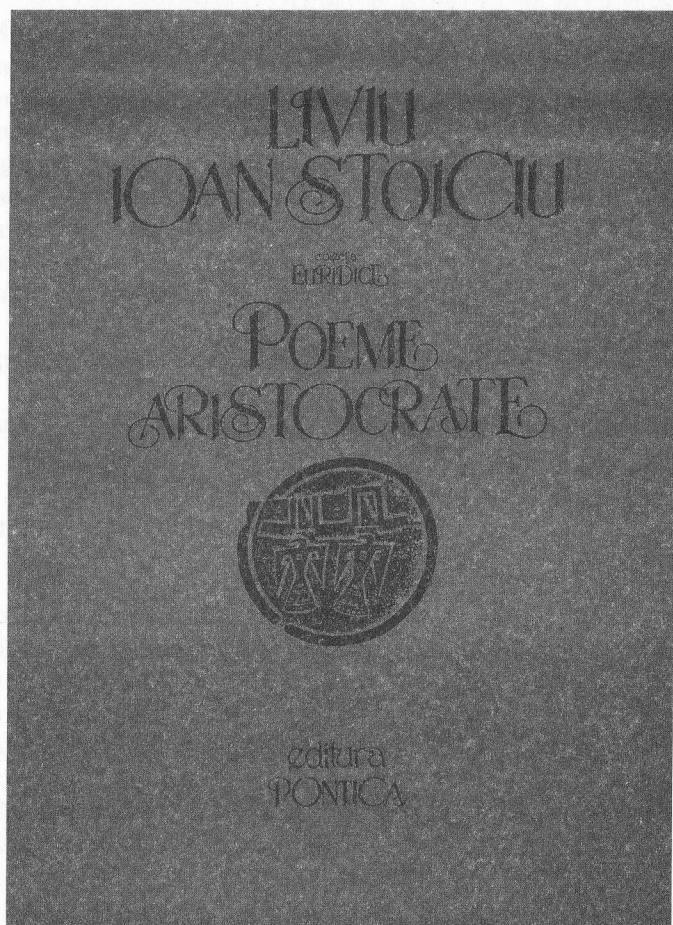
Opera poetică

2

1991-2000

Editura Paralela 45

Poeme aristocrate (33)

Editura Pontica, 1991
Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor

JUCÂND TABLE CU LUNA

Mă încercă din când în când

mă încercă din când în când o străfulgerare
paralizantă: ceva
imemorial, un gând al
altcuiva, cumva, ceva transcendental, care
îmi seamănă perfect;
cineva de dinainte de era noastră, de a
cărei inexistență mă pot convinge pe
deplin din când în când, azi, de exemplu, când
nu-mi mai simt inima... Pune mâna: îmi

pui mâna pe piept și eu pun mâna mea peste inima ta. E
o frână
transcendentală...

Am din când în când senzația unui zid

am din când în când senzația unui zid
neisprăvit aici, în dreptul inimii: când bucuria
ia locul întristării... O răzvrătire a
dorințelor nemărturisite?
Inima ta: locul unde se adăpostește sufletul
meu... Un loc retras. Înlăuntru, cu
dulceața nesfârșită a
primăverii, afară, cu vânt, îngheț, lapoviță...

OBIȘNUIȚI CU PROȘTIILE ZILNICE, TOCIȚI

Nu mă ridic la înălțimea cerințelor: unde oamenii stau și în cap. În încremenitul orizont: nu mă descurc în aluatul vicleșugului, de fapt, prins în taină... Rudele pășării-nebune-ce-a-ținut-să-mă-aducă-până-aici sunt și acum convinse de plăcerile celei dintâi locuințe din paradis: e nemaipomenit la noi, nu înțeleg, eu n-am reușit decât să mă afund pe o cărare pierdută, luptând cu mărăcinii... Aici, unde

cursurile anilor au săpat în urmă răpe adânci, de netrecut și spiritul viitorului, obiect de ură, prea optimist sau prea pesimist, a fost pus pe fugă demult...

ÎN ACEASTĂ AVENTURĂ

Monotonia umbletului

monotonia umbletului, în ceas de uscăciune, de după un obieci prost: acordul cu tine însuți... Că mă fluieră comorile, spirituale, pe drum: toate îți sunt descoperite? O, nici pe departe: toate se învechesc numai o dată cu mine. Cu tine. Cu el. Nu

pentru că nu știe adevărul. Adevărul din alt timp... Recunoaște animalitatea cu tristețile sale: îi bate rar un tam-tam primitiv, din afara subconștientului, dar și când îi bate...

răzimat în coate, împărțit
în mai multe locuri, la dispoziția iritantelor
arome: dimprejur,
unde este o trădare a florilor. Iarna...

Mototolind perna: vine
la trap. Tu vii? Mai bine te uram. „Copacii
tomnatici, fără rod, care
fug înapoi”: și peisaje ale unor noi uitări...
Vine la trap. Un cal galben, vânăt: pe
care călătorește moartea.

TU EȘTI ADEMENIREA

Tu, cauză a tuturor lucrurilor

tu, cauză a tuturor lucrurilor. Lucrurilor fără de care nu
ai fi tu, din imediata
apropiere, acasă, imobile, urmărind
fericirea
proprie, masa de scris, de exemplu, peretele
din față, prin care treci, cana
cenușie, cu o dungă uscată de cafea, ce arată până unde
a fost ea plină, calendarul ortodox, sub
sticlă, cărțile, unicelulare, treisprezece grămezi și
aparatură de radio portativ, închis: când
toate acestea își ies din muțenie... Nu te lasă! Nu te lăsa
descumpănit. Azi, când simți că
ai încăput iar în gâtlejul
leului: din pustiul junglei acestei epoci de confuzie...

Cine e cu vicleșug?

cine e cu vicleșug? Răzbit de nesomn:
devenit de câțiva ani buni, dar fără să o iei în tragic, din
ce în ce mai conștient de extrema
încetineală de gândire a
lucrurilor. *Lucrurilor plutitoare din tine*. Un
reflex: în apa
în care fiecare lucru cade la fund. Apă
a memoriei.
Închinarea mea apei, oglinzii
ei fermecate: a zilei amestecate cu
noaptea, lin
curgătoare, care dispare sub mărăciniș... Tu

ești ademenirea. Și
cât am luptat cu slăbiciunea
mea: degeaba. „Tu
ești miracolul. Și seducția lumii
dimprejuri”... La fel de fugitivă ca nourii...

IUBIND SOARELE, PIATRA BĂTRÂNĂ

Îmbrăcați în suveniruri

îmbrăcați în suveniruri, cotcodăcind la mila
aproapelui: prafuri de dar,
colorate... Impresii! Bune, rele... Corăbii
cu elefanți, corăbii cu elefanți! Hipopotami... Celule
vegetative... Întoarcem planșa: „fața de maimuță
contemporană”... Ah, această
neliniște: de la catedră, când se dă semnalul
reînvierii...

De la catedră? De unde își
e retrasă marea. Aici, unde fecioare
ale pădurii, în vis, își deschid nasturii de la cămăși: o
bogăție de flori noi, adânci
și fibrele nervoase, destinse... Poftele. Toate câte
ne cheamă cu goarneau lor din scoici, valuri, valuri...

Și stelele de carbon

și stelele de carbon, toată primăvara, cât
au ecouri de o nostalgie nebună...

Apoi? Păstorul, apoi, întâlnit în momentele
noastre de plenitudine în
cale, cu un miel în spinare: cum ne face
cu ochiul, Ochiul
lui rătăcitor... Noi îl întrebăm pe
păstor de una, de alta, fără
să deschidem gura, el

ne răspunde la fel. Din cer? „Atunci
când îți vei arunca înapoi
gândul”... Având un sentiment extraordinar al
dominației
lăuntrice. Iubind...

SPIRIT TRÂNDĂV

Parteneri în această farsă

Parteneri în această farsă: prin vinul triumfului
public, scurs în beci din
butoiul spart,

lipăind. Care triumf? De după o penitență de aproape patru decenii. Ca niște pești fără de pricepere... Ehe,

pe când eu aveam 15 ani și toți eram nebuni de entuziasm! Toți, lăutari ajunși pe zi ce a trecut măscărici... Care

ne însoțeau, părinți, cu ajutorul scărilor de asalt, maiții minte? În 1965: când eu, inadaptabil, cuceream gardul de chirpici din spatele casei în fiecare noapte, pe lună plină, în grădină, trăind din mireazma florii de la tine din sân...

Umflați în pene

Umflați în pene azi: să ciocnim! Să fim sănătoși! Sughițând: duce mâna la gură. Pardon... „Până ce un val de aclamații a ridicat în slăvi atunci un nou foc”! Fără chip la început, ziarele făcând mare caz, foc politic, foc din care se auzea însă o voce puternică, estompată cu timpul, e drept. Voce dinspre răsărit...

În graiul viței de vie răsărite din iad, copacului ei, sub care am crezut că tu, spirit trândav, prin puterea singurății tale dictatoriale, o să fărâmi lanțul singurății mele...

Plină de ispravă

plină de ispravă, cu pieptul înainte: leoaica, în
poziție de acostare, strâmbată
în geamul vitrinei ceasornicarului, cu
haosul acela în trup inspirat de iubire...

Îi vine în minte părul lui de pe mâini și picioare: noua
cultură de cicoare, întâlnită, martoră
a ieșirilor ei din cadă, aburind
oglinzile în jur, noua
cultură de cicoare a scos pentru o clipă iar în
evidență prima
lor noapte de dragoste...

Noapte de dragoste animalică

noapte de dragoste animalică, prima, de neuitat: e

drept, rămasă după aceea, ea, cu o diminuare
sensibilă a vibrațiilor
vocale... Ea?

Surâde. O bucurie

secretă o recucerește pe zi ce trece, de atunci, religia

lui era bună! Respiră

greu, gâfâie, acoperită de oceanul

lui aerian care

îi va trăda încă o dată firea? Până

când îl va părăsi! Când? Că

el nu a îmbătrânit, ca ea, în rele...